

STRESZCZENIE

Jednym z najtrudniejszych doświadczeń człowieka jest zmaganie się z chorobami, które dotykając całego człowieka, są źródłem wieloaspektowego cierpienia. Cierpienie to budzi lęk przed doświadczeniem samej choroby oraz jej skutków. Pozwala ono uświadomić choremu, jak kruche jest życie, a w doświadczeniu terminalnej fazy choroby wywołuje uczucia bezradności, bezsilności, osamotnienia. Te same uczucia stają się udziałem rodziny sprawującej opiekę nad swoim bliskim.

Rodzina jako pierwsza i podstawowa komórka społeczeństwa obdarowana jest wieloma funkcjami. Jedną z nich jest służebność wyrażana w niesieniu pomocy każdemu, kto jej potrzebuje. Doświadczenie miłości ofiarnej w pełni się w niej urzeczywistnia. Dlatego każdy, kogo dotknęło cierpienie czy nieuleczalna choroba, szuka pocieszenia i pomocy wśród najbliższych.

Towarzyszenie choremu terminalnie w jego cierpieniu i śmierci, jest jednym z najtrudniejszych wyzwań podejmowanych przez członków rodziny. Jest także egzaminem, którego nie można porównać do żadnego innego. Mowa o egzaminie bezinteresownej miłości do spowitego cierpieniem człowieka. Rodzina sprawująca opiekę nad terminalnie chorym, najczęściej w warunkach domowych, wspierana jest przez grupę ludzi stowarzyszonych w zespołach opieki paliatywnej. To właśnie opieka paliatywna wychodzi naprzeciw trudom, z jakimi boryka się chory wraz ze swoją rodziną. Opiekę paliatywną na tle innych specjalności medycznych wyróżnia holistyczne podejście do chorego i jego rodziny. Nie posiada ona gotowego szablonu, w który można wkleić problem, zastosować procedurę i uznać sprawę za zamkniętą. Jest w niej „coś”, co pozwala człowiekowi odkryć prawdziwe człowieczeństwo. Pozwala przekroczyć „samego siebie”, by z wszystkich sił towarzyszyć choremu. Tym „czymś” jest Miłość i z niej bierze początek całe dzieło posługi.

Członkowie wchodzący w skład zespołu opieki paliatywnej wzmacniani poprzez wspólnotę Kościoła i instytucje pomocowe, spieszą w każdej chwili ze wsparciem, biorąc wzór w swojej posłudze z ewangelicznego przesłania przypowieści o Dobrym Samarytaninie. Doświadczenie cierpienia drugiego człowieka skutkuje dziełami miłosierdzia w dalszym życiu tych, którzy podejmują się posługi terminalnie chorym.

Niniejsza rozprawa podejmuje tematykę towarzyszenia choremu terminalnie i jego rodzinie w każdym aspekcie życia. Przedstawienie powyższego zagadnienia wymagało przebadania wielu tekstów, uporządkowania ich treści, zespolenia w jeden systematyczny wykład. Problem ma charakter interdyscyplinarny, dlatego należało uwzględnić opracowania zarówno o charakterze etycznym, jak i psychologicznym, medycznym, a przede wszystkim z zakresu teologii moralnej i pastoralnej.

Materiałem badawczym jest zestaw tekstów, uwzględniony w pierwszej części bibliografii. Materiały te w szczególny sposób nadają się do przebadania przy zastosowaniu metody historyczno-porównawczej oraz analityczno - syntetycznej. Pełne omówienie podjętej tematyki zostało ujęte w pięciu rozdziałach. Pierwszy rozdział ma charakter wprowadzający. Przedstawia podstawowe zagadnienia związane z istotą opieki paliatywnej w kontekście stanu terminalnego. W rozdziale drugim omówiono możliwości szeroko rozumianej pomocy choremu i jego rodzinie poprzez hospicja stacjonarne, domowe oraz poradnie związane z opieką paliatywną. Trzeci rozdział omawia konkretne psycho-duchowe oddziaływanie rodziny na terminalnie chorego. Potrzebę niesienia pomocy rodzinie chorego ukazuje rozdział czwarty. Piąty rozdział, zwieńczający całą rozprawę, podejmuje kwestie konsekwencji życiowych choroby terminalnej dla rodziny.

Podjęta tematyka jest nadal bardzo aktualna, biorąc pod uwagę spustoszenie, jakie przyniosła ze sobą pandemia wywołana przez COVID – 19. Należy wskazać rolę umocnienia w sytuacjach terminalnych, jakie daje wiara. Obecnie obdziera się człowieka z nadprzyrodzoności i skazuje się go na życie nie tylko w samotności, ale również w duchowej pustce.

7. 04. 2022
Stokora - Bieniewska
Dante